

Ur tänkandets erfarenheter
Martin Heidegger
[övers. Jonas Barck]

När det tidiga morgonljuset växer fram över bergen...

Världens förmörkelse når aldrig varats ljusning.

Vi kommer för sent för gudarna och för tidigt för varat. Dess påbörjade dikt är människan.

Att gå mot en stjärna – endast detta.

Att tänka handlar om att inskränka sig till en enda tanke, som till slut blir stående som en stjärna på världens himmel.

När den lilla vindsnurren sjunger utanför stugfönstret i den tilltagande åskstormen...

Kommer tänkandets mod från varats anmodan, då frodas det ödesmättade språket.

När vi har saken det handlar om för våra ögon och en lyhördhet i hjärtat för själva ordet – då lyckas tänkandet.

Få har erfarenhet nog för att kunna skilja på ett framställt sakförhållande och en genomtänkt sak.

Skulle det inom tänkandet redan finnas vedersakare och inte blott opponenter, då är läget för tänkandets sak mer gynnsamt.

När den regntunga skyn plötsligt spricker upp och en solstråle glider över den dystra ängen...

Vi kommer aldrig till tankarna – det är tankarna som kommer till oss.

Det är den rätta stunden för samtal.

Den stunden uppmuntrar till samfälld besinning, snarare än till uppställande av motstridiga argument eller artig samstämmighet. Tänkandet är hänvisat till att hålla kurs mot själva sakförhållandet.

Ur sådan samfällighet skiljer kanske någon ut sig för att bli gesäll i tänkandets hantverk, och en av dessa kanske, oförmodat, mästare.

När enstaka gömda narcisser blommar på ängen och bergsrosen lyser under lönnen...

Det enklas prakt.

Bara den gestaltade bilden dröjer kvar i en syn - ändå rymms den gestaltade bilden i en dikt.

Vem kan genomfaras av munterhet som samtidigt motar undan sorgsenhet?

Smärtan skänker sin helande kraft när vi minst anar det.

När vinden plötsligt, mullrande tar tag i ramverket till stugan och ett oväder hotar...

Tre faror hotar tänkandet.

Den goda och hälsosamma faran är grannskapsförhållandet till de sjungande diktarna.

Den onda och skarpaste faran är tänkandet självt. Det måste tänka mot sig självt, vilket det bara sällan förmår.

Den dåliga och förvirrande faran är filosoferandet.

När fjärilen en sommardag sätter sig ner på en blomma, sluter vingarna och låter sig vajas av ängsbrisen...

Allt samlat mod är återklangen av varats anmodan som samlar vårt tänkande i världs spelande.

I tänkandet blir alla ting ensamma och långsamma.

I tålmodet dröjer storsinnet.

Den som tänker stort, förrirrar sig stort.

När bergsbäcken berättar i den stilla natten om sitt störtande utför klippblocken...

Det äldsta av det äldsta följer bakom oss i vårt tänkande – och kommer oss samtidigt till mötes.

Därför håller sig tänkandet till det förflutnas ankomst och är hågkomst.

Att vara gammal innebär: att hålla inne tanken just vid den tidpunkt då denna enda tanke har vridit sig på tänkandets väg in i sitt grundvillkor.

Steget tillbaka ut ur filosofin och in i varatänkandet vågar vi så snart vi känner oss hemmastadda i tänkandets härkomst.

När snöstormen sliter i stugan i vinternatten och morgonen möter med ett tystnat landskap klätt i vitt...

Det tal som kommer ur tänkandet kommer att få ro i sitt väsen först när vi är oförmögna att säga det som måste förbli osagt.

Sådan oförmåga för tänkandet inför det som saken gäller.

Det som ett samtal rymmer är aldrig – inte på något språk – detsamma som det som sägs.

Att ett tänkande ändå finns, alltjämt och plötsligt, vem kan loda djupet i detta?

När boskapshjordarnas stillsamt kluckande bjällror hörs från bergssluttningarna till de högt belägna dalarna...

Tänkandets poetiska karaktär är fortfarande beslöjad.

Där den visar sig förblir den för lång tid framöver ett utopiskt, halvpoetiskt förstånd.

Men en poesi som tänker är i sanning en varats topologi.

Den benämner de orter som varat rymmer.

När kvällsljuset faller in någonstans i skogen och förgyller stammarna...

Sjungande och tänkande är grannstammar till diktandet.

De växer alla ur varat och reser sig in i dess sanning.

Deras inbördes förhållande för tankarna till det som Hölderlin sjunger om skogens träd:

”Och obekanta för varandra förblir de så länge de står, dessa stammar i samma grannskap.”

Skogar brer ut sig
Bäckar störtar
Klippor består
Regn forsar.

Marker väntar
Brunnar fylls
Vindar bor
Signelsen besinnar.